

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	1.Kf.700.460/2024/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (felperesi képviselő címe; eljáró kamarai jogtanácsos: dr. Oláh Tamás)
Az alperes:	vármegyei Rendőr-főkapitányság (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Rozsos Gábor kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	közfoglalkozási jogviszonyból származó megbízási díjjal kapcsolatos közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (10. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Veszprémi Törvényszék 1.K.701.471/2023/8. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 10.000 (tízezer) forint másodfokú perkoltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2021. július 1. napjától 2022. július 31. napjáig tartó időszakban (a továbbiakban: perbeli időszak) az alperes hivatásos állományú tagjaként körzeti megbízott csoportparancsnok beosztásban teljesített szolgálatot a helység1i Rendőrkapitányságon. Működési körzete helység1-helység2, helység3 (helység4, helység5) és helység6 településekre, míg az alperes által létrehozott körzeti megbízotti csoport (a továbbiakban: KMB csoport) működési körzete e településeken kívül további 15 településre terjedt ki.

[2] A felperes a perbeli időszakban a kinevezése szerinti beosztása mellett rendszeresen ellátott a saját és a KMB csoport működési körzetén kívüli járőri, a TIK általi küldési, kísézőőri, átkísérési, rendezvénybiztosítási, határszolgálati feladatokat, amelyek ellentételezése céljából, megbízási díj iránt benyújtott szolgálati panaszát az alperes vezetője elutasította.

A kereset és a védírat

[3] A felperes keresetében a perbeli időszak vonatkozásában 376.844 forint megbízási díj, és annak 2022. január 16. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Keresetét a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés a)-c) pontjaira, (2)-(5) bekezdéseire, a körzeti megbízotti szabályzatról szóló 26/2015. (XII. 9.) ORFK utasítás (a továbbiakban: KMB Szabályzat) 2., 15., 21-22., 24-25. és 44-46. pontjaira, a Járőr- és Őrszolgálati Szabályzatról szóló 13/2017. (III. 24.) ORFK utasítás (a továbbiakban: Járőrszabályzat) 55-82. pontjaira, a Rendőrség Fogdaszolgálati Szabályzatáról szóló 3/2015. (II. 20.) ORFK utasítás 115-128. pontjaira alapította. A megbízási díj havi mértékét a rendvédelmi illetményalap 75%-ában kérte meghatározni, mivel több különböző beosztás feladatait látta el, amelyek a szolgálatteljesítési idejének jelentős részét tették ki.

[4] Az alperes a védíratában a kereset elutasítását kérte, annak jogalapját és összegszerűségét is vitatva.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[5] Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 376.844 forint megbízási díjat és annak 2022. január 16. napjától számított törvényes mértékű késedelmi kamatát. Döntését a Hszt. 2. § 25. pontjára, 71. § (1) bekezdés c) pontjára, (2)-(6) bekezdéseire, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: BMr.) 35. § (1), (3)-(6) bekezdéseire, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet 10. § (1)-(2) és (4) bekezdéseire, továbbá a KMB Szabályzat 2., 18., 21-22., 24-25. pontjaira és a Járőrszabályzat 4. pontjára alapította.

Rámutatott, hogy a felek között a tényállásban nem volt vita. Rögzítette, hogy a körzeti megbízott a feladataitól csak eseti jelleggel vonható el, és ekkor is kizárólag a KMB Szabályzatban megjelölt feladatokra. Beosztható járőrvezetőként közterületi szolgálatra, de kizárólag másik járőrrel közösen, és csupán a saját körzeti megbízotti körzetén belül. Megállapította, hogy a felperes által – a munkáltató egyoldalú utasítása alapján – végzett járőrszolgálati feladatok nem tartoztak a kinevezése szerinti beosztásához, továbbá a felperes e feladatokat a körzeti megbízotti működési és csoportműködési körzetén kívül nem eseti, hanem napi rendszerességgel látta el. A vonatkozó előírásokba ütközött a felperes fogda- és kísézőőrként való foglalkoztatása is. A felperes perbeli időszakban végzett többletfeladat-ellátása ekként megfelelt a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában írt feltételeknek, mivel a szolgálati beosztásához nem tartozó feladatokat látott el rendszeresen a munkáltató megbízása alapján. A megbízási díj százalékos mértékét (75%) és összegszerűségét – a feladatteljesítés gyakoriságára és rendszerességére figyelemmel – a keresetben megjelöltek szerint alaposnak, a felperes által elvégzett többletfeladatokkal arányban állónak találta.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[6] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását kérte, elsődlegesen a kereset elutasítása, másodlagosan a megbízási díjnak a rendvédelmi illetményalap 50%-ának megfelelő összegre való leszállítása mellett. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete sérti a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját és (5)-(6) bekezdéseit, valamint a BMr. 35. § (3)-(4) és (6)-(7) bekezdéseit. Érvéle szerint az elsőfokú bíróság téves jogértelmezés útján jutott arra a megállapításra, hogy a körzeti megbízott csak eseti jelleggel vonható el a feladataitól és kizárólag a KMB Szabályzatban megjelölt feladatokra. Jogszerűen kialakítottnak értékelte azon munkáltatói gyakorlatát, miszerint megbízási díjat kizárólag akkor fizet a helyettesítők részére, amikor azok a más munkakörébe tartozó feladatokat tartósan, azaz a 30 napot meghaladó egybefüggő időtartamon túl, folyamatosan, a helyettesített személy tényleges feladatkörében eljárva látják el. A KMB Szabályzat 25. pontja tartalmazza azokat a feladatokat, amelyek ellátására a körzeti megbízott nem osztható be; a járőrozési feladatok nem tartoznak ezen munkaköri feladatok közé.

[7] A Hszt. 71. § (1) bekezdésében hivatkozott megbízás esetei nem álltak fenn, mivel a felperes nem végzett a szolgálati beosztásához nem tartozó többletfeladatot; esetében sem magasabb felelősségi kör, sem többletteher nem állapítható meg. A körzeti megbízotti körzeten kívüli „járőr jellegű” szolgálati feladatokat túlnyomórészt a körzeti megbízotti beosztásához tartozó munkaköre helyett az adott napra meghatározott „egyéb” szolgálati feladatként hajtotta végre, amely a részére nagyobb felelősséget, leterheltséget nem jelentett, időtartama nem haladta meg a 30 napot. Hangsúlyozta, a járőr, járőrvezető és járőrparancsnok munkaköri leírások túlnyomórésztben azonosak a körzeti megbízott munkaköri leírásában foglaltakkal, azok átfedést mutatnak. Ezt támasztja alá a KMB Szabályzat 37. pontja, amelynek értelmében a körzeti megbízott a szolgálatteljesítési ideje legalább 70%-ában közterületi tevékenység ellátására köteles, valamint a 44. pontja, amely szerint a Járőrszabályzat alapján kell végrehajtani a rendőri jelenlét biztosítását.

[8] A megbízási díj mértékével kapcsolatban – eljárási jogszabálysértés megjelölése nélkül – arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság az értékelés valamennyi szempontját nem vette figyelembe, a “helyettesített szolgálati beosztás besorolása” szempontot egyáltalán nem értékelte. Ezzel összefüggésben kiemelte, hogy a körzeti

megbízott a járőrnél magasabb besorolású, magasabb képesítési követelményeknek megfelelő és magasabb díjazásra jogosító beosztás, amelynek teljesítésért az elsőfokú bíróság által meghatározott mérték nyilvánvalóan eltúlzott, legfeljebb a rendvédelmi illetményalap 50%-os mértékének megfelelő megbízási díjnak lehet helye.

[9] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Hangsúlyozta, hogy a bíróságok – a felsőbírósági gyakorlatnak megfelelően – következetesen helyt adó döntést hoznak hasonló tárgykörben. Korábbi álláspontját fenntartva kiemelte: a munkáltatónak az a joga, hogy őt a körzeti megbízotti beosztásához nem tartozó feladatok mellett más feladatok elvégzésére utasíthatja, nem sértheti a kinevezése szerinti beosztását. A körzeti megbízotti és a járőri beosztások különbözőek, e két beosztás feladatait normális esetben párhuzamosan hajtják végre, körzeti megbízott és járőr is szolgálatban van egyidejűleg azonos illetékességi területen. A KMB Szabályzat szerint a körzeti megbízott járőrvezetőként láthat el közterületi szolgálatot, főszabályként a működési körzetében. A belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet, illetve az eltérő munkaköri feladatokat rögzítő belső szabályozók alapján határozható meg, hogy az egyes beosztásokhoz milyen munkaköri feladatok társulhatnak; az alperes álláspontja ezzel nem egyeztethető össze. Súlytalan állítás, hogy a perben bizonyítatlanul maradt a többletfeladatok, többletteleher mértékének meghatározása. A körzeti megbízotti és a járőri feladatokat is végrehajtotta, ekképp illetményén felül megbízási díj jogosult.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[10] A fellebbezés – az alábbiak szerint – alaptalan.

[11] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezési kérelem és az ellenkérelem keretei között bírálta felül. A másodfokú eljárás terjedelme vizsgálatkor figyelembe vette, hogy az alperes a megbízási díj jogalapjának vitatása, továbbá a marasztalási összeg mértéke körében eljárási jogszabálysértésre nem hivatkozott, kizárólag az ítélet anyagi jogi álláspontjának felülbírálatát kérte. A jogorvoslati eljárás szabta ezen keretek között megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a releváns jogszabályi rendelkezéseket felhívta, azokat megfelelően alkalmazta, ítéletében döntésének indokait részletesen kifejtette, amelyekkel – azok kisebb pontosítása mellett – az ítéltábla is egyetértett.

[12] Az elsőfokú bíróság a marasztalás jogalapja körében a Hszt. 71. § (1)-(6) bekezdéseire hivatkozott. Ugyanakkor ítéletének indokolásából – [14], [27] bekezdések – világosan kiolvasható, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdésének egyes pontjai közül a c) pont szerinti törvényi feltételek fennállását vizsgálta és állapította meg. Ennek azért van

jelentősége, mert a felperes kereseti igényét a Hszt. 71. § (1) bekezdés a)-b) pontjaira is hivatkozva terjesztette elő. Azzal, hogy ítéletében az elsőfokú bíróság a felperes szolgálati beosztásához nem tartozó többletfeladat-ellátását vizsgálta, egyértelművé tette, hogy ideiglenesen megüresedett vagy betöltetlen szolgálati beosztás ellátását, illetve szolgálati beosztása ellátásában tartósan akadályozott személy helyettesítését nem állapította meg. Miután a keresetet elbíráló döntését a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti esetkörre alapította, és a felperes kereseti igényét e szerint jogszerűnek találta, a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) és b) pontjai szerinti feltételek fennállását vizsgálnia már nem kellett. Indokolásában ugyan nem adott számot arról, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdés a)-b) pontjai szerinti tényállások vizsgálatát mely okból mellőzte – amely a Kp. 84. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 346. § (5) bekezdésébe ütközik –, azonban ezen eljárási szabályszegés a per érdemi eldöntésére kihatással nem volt.

[13] A fentiek szerint a felek közötti jogvita alapvető kérdését a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában foglalt feltételek teljesülése jelentette, tekintettel arra, hogy az alperes álláspontja szerint a felperes által ellátott feladatok a beosztásának részét képezték, azok többletfeladat jellege nem támasztható alá. Az ezzel kapcsolatos megállapítások az elsőfokú ítélet anyagi jogi álláspontjának felülbírálatához tartoznak, és a felek eltérő jogértelmezéséből fakadtak, amely jogértelmezést azonban a Kúria a fellebbezésben felvetett jogszabálysértés-állítások esetében már elvégzett.

[14] Az állománytáblában rendszeresített beosztásokhoz tartozó feladatokat a munkáltató a munkaköri leírásban egyoldalú utasításával rögzítheti; a munkaköri feladatok meghatározása azonban a munkáltató részéről nem lehet önkényes; csak az állománytáblában rendszeresített beosztás keretein belül határozhatja meg azokat a ténylegesen ellátandó feladatokat, amelyeket a hivatásos állomány tagja jogosult és köteles ellátni. Az alperesnél a felperes körzeti megbízott beosztása az állománytáblában rendszeresített és a kinevezésében rögzített szolgálati beosztás. A következetes bírói gyakorlat (Kf.VII.39.389/2021/4., Kf.VII.39.523/2021/4.) szerint a munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, így ezen elvi alaptól eredően jogellenes az a gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását. A Hszt. 71. § (1) bekezdésének c) pontjában meghatározott kritériumok konjunktívak (Kfv.VII.39.525/2021/3.), ebből következően a felperest akkor illetheti meg a megbízási díj, ha nem a kinevezés szerinti beosztásához tartozó feladatkört látott el, többletfeladatként. Ezzel összefüggésben nem azon van a hangsúly, hogy a többletfeladat okozott-e többletterhelést, hanem azon, hogy a feladat a kinevezés szerinti beosztáshoz tartozónak tekinthető-e. A Kúria következetes gyakorlata értelmében, ha a hivatásos állomány szolgálati viszonyban álló tagja (a körzeti megbízott) hosszabb időszakon át rendszerszintűen a beosztásához nem tartozó feladatkört ellátja, a járőrfeladatokat a körzeti megbízott működési és csoportműködési körén kívül nem eseti, hanem napi rendszerességgel végzi, az többletszolgálatnak minősül és annak ellentételezésére jogosult (Kf.VII.45.076/2022/4., Kf.VII.45.006/2022/4.).

[15] Jelen ügyben a felperes által végzett járőrszolgálati és egyéb – mint a munkáltató egyoldalú utasítása alapján végzett – feladatok nem tartoztak a kinevezése szerinti

beosztásához. Az elsőfokú bíróság a becsatolt és az alperes által nem vitatott felperesi kimutatás szerint helyesen következtetett a többletfeladat ellátására.

[16] A KMB Szabályzat 24. pontja alapján a körzeti megbízott járőrvezetőként közterületi szolgálat végrehajtására járőrrel közösen osztható be, ám az alperes nem bizonyította, hogy a felperes beosztása a KMB Szabályzat rendelkezései szerint valósult meg. Azt sem támasztotta alá, hogy a felperes működési körzetén kívül, de a csoportműködési körzetben ellátott járőri és egyéb többletfeladatai miként felelnek meg a KMB Szabályzat – különösen 15. és 24. pontjaiban foglalt – rendelkezéseinek. A közrendvédelmi szakterületért felelős vezető köteles a közös közterületi szolgálatot úgy szervezni, hogy a feladatellátás – a KMB Szabályzat 21-22. pontjaiban meghatározottak kivételével – a körzeti megbízott működési körzetében történjen. Az elsőfokú bíróság ítéletében helytállóan rögzítette, hogy a felperes a járőrszolgálati és egyéb feladatokat a körzeti megbízott működési körzetén és csoportműködési körzetén kívül nem eseti jelleggel, hanem rendszeresen végezte, amelyre nem adott jogalapot a KMB Szabályzat 37. pontja sem, mert ezek a feladatok nem a felperes kinevezése szerinti beosztásához tartozó (közterületi tevékenységének részét képező) feladatok. Az a körülmény, hogy a felperes a működési körzetéből jogszerűen elvonható volt, nem jelenti egyben azt, hogy a beosztásához nem tartozó többletfeladatok ellátásáért megbízási díjra nem jogosult. A felperest a peresített időszakban rendszeresen osztották be a körzeti megbízotti és csoportműködési körzeten kívül elvégzendő feladatokra. E tekintetben a KMB Szabályzat 21. pont b)-c) alpontjai alapján, a fokozott ellenőrzések és a különleges jogrend időszakában a körzeti megbízotti működési körzeten kívüli járőri és egyéb tevékenységek is megbízási díjra jogosítanak, mert a veszélyhelyzet miatti személyi átcsoportosítások a felperes eredeti szolgálati beosztása mellett ellátott többlettevékenység ellentételezése alóli mentesülésre nem adnak alapot (Kf.VII.45.184/2021/4., Kf.VII.45.176/2021/4.).

[17] Az alperes a fent kifejtettekkel szemben megalapozatlanul hivatkozott a BMr. 35. § (4) és (6)-(7) bekezdéseiben foglaltakra, mivel egyrészt e rendelkezések keretében arra az esetre van szabályozás, ha a többletfeladat-ellátás egybefüggő, előre láthatóan 30 napot meghaladó időtartamú helyettesítés miatt válik szükségessé, amelytől bár különbözik a nem egybefüggő, nem előre látható, és esetleg nem meghatározható időtartamú helyettesítés miatti feladatellátás, azonban az ettől függetlenül – ha rendszeresen történik – a Hszt. 71. § (1)-(2) bekezdései alapján ugyanúgy díjazásra jogosít, nem is szólva a nem helyettesítés alapján történő esetleges többletfeladat-ellátás perbeli esetéről [Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pont]. A kérdéses rendelkezések tehát arra az esetre vonatkoznak, amelynél az előbb említett feltételek fennállnak. Másrészt az a tény, hogy az alperes az adott feladatellátást nem tekinti a hivatkozott rendelkezések körébe tartozónak, nem jelent jogi kötöttséget az ilyen igények megítélésénél, hiszen a perbeli ügyben is éppen az a vita tárgya, hogy az alperes jogszerűen járt-e el, amikor a felperes részére nem állapított meg megbízási díjat. Másként megfogalmazva: önmagában az, hogy az alperes a kérdéses rendelkezésnek a fellebbezésében írt jelentéstartalmat tulajdonít, nem teszi e jogértelmezésben testet öltő gyakorlatát jogszerűvé.

[18] Ehelyütt mutat rá az ítéltábla arra is, hogy a Hszt. 71. § (6) bekezdése értelmezését a bírói gyakorlat már elvégezte. A 30 napos időhatár a töretlen ítélkezési

gyakorlat alapján az eltérő feladat ellátásának szükséges időtartama alapján vizsgálható, amely feltétel a felperes esetében megvalósult. Az eltérő feladatellátás időtartamának meghatározásához a jogszabály nem állapítja meg, hogy az egyes többletfeladat-ellátásoknak milyen időközönként kell követniük egymást, amiből az következik, hogy erre – miután a jogalkotó a rendszeres többletfeladat-ellátást kívánta díjazni – bármely időköz alkalmas lehet, amennyiben az alatt a többletfeladatok viszonylag kis időtávolságokban tendenciaszerűen, azaz mintegy rendszert alkotva követik egymást. Ennek megfelelően a megbízási díj iránti igényt megalapozó időszak akár 30 napot meghaladó terjedelmű is lehet, ami azt jelenti, hogy az alperes által felvetettekkel ellentétben a rendszeresség tekintetében a megbízási díjra jogosító időszak nem feltétlenül havi keretű, hanem ez a konkrét esettől függően hosszabb időszak is lehet. Más kérdés, hogy a megbízási díj összecszerűségének meghatározásánál viszont valóban a havi adatokból kell kiindulni, amelyek értékelésénél azonban nem hagyható figyelmen kívül, hogy a hosszabb többletfeladat-ellátási időszak nagyobb megterhelést jelent. A megbízási díj havi keretben történő meghatározása ugyanakkor lehetőséget teremt az érintett hónapok esetében az eltérő díjmérték megállapítására, vagy akár egyes hónapok esetében a díj megállapításának mellőzésére.

[19] A megbízási díj mértékével összefüggésben a másodfokú bíróság a következőkre mutat rá.

[20] Miután az alperes nem állapított meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, azt a törvényszék mérlegelési jogkörében határozhatta meg; a másodfokú bíróságnak a felülbírálat keretében az elsőfokú bíróság ezen mérlegelési tevékenységének jogszerűségét kellett vizsgálnia, ezzel összefüggésben azt, hogy a jogilag kötött mérlegelés a jogszabályok keretei között történt-e. A Hszt. 71. § (5) bekezdésében rögzített, az illetményalap 50-200%-ában megállapítható megbízási díj meghatározása mérlegelési jogkört jelent. Ehhez kapcsolódóan a BMr. 35. § (6) bekezdése jeleníti meg a mérlegelés szempontjait, amely szerint a helyettesítési díj mértékét a többletfeladat nagysága, a megbízással járó többletterhek, a helyettesített szolgálati beosztás besorolása alapján a Hszt. 71. § (4) és (5) bekezdésében foglaltak figyelembevételével kell meghatározni. Ezen mérlegelési pontok mentén kellett az ítéltáblának megvizsgálnia, hogy melyek voltak az elsőfokú bíróság mérlegelésének szempontjai és azokat okszerűen vette-e figyelembe.

[21] Annak szem előtt tartásával, hogy a jogszerűségi kontroll a másodfokú bíróság számára felülmérlegelési lehetőséget nem biztosít, és figyelemmel arra, hogy a megbízási díjra vonatkozó ítéleti indokolás kapcsán az alperes a Kp. 84. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 346. § (5) bekezdését jogszabálysértésként nem jelölte meg, az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az elvégzett mérlegelési tevékenysége során az anyagi jogszabály (Hszt. 71. § (5) bekezdése) által meghatározott tartományban maradt, amikor a megbízási díj mértékét az illetményalap 75%-ában határozta meg; az általa figyelembe vett és ítéletében ismertetett mérlegelési szempontok beilleszthetők voltak a BMr. 35. § (6) bekezdése szerinti kritériumok közé. A jogi indokolásban leírtak alapján megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság az arányosság vizsgálatánál – a nem vitatott tényállás alapján – figyelembe vette a többletfeladat-ellátás rendszerességét, gyakoriságát, a helyettesített munkakör alacsonyabb besorolását. Így a másodfokú bíróság a fentiek okán az összecszerűség körében nem juthatott más jogi álláspontra, mint arra, hogy az elsőfokú

bíróság a megbízási díjnak a rendvédelmi illetményalap 75%-ában történő meghatározásával az annak mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl; ily módon nincs jogalap a helytálló ítéleti döntés megváltoztatására.

[22] A fentiek szerint az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes által rendszeresen végzett járőrszolgálati és egyéb feladatok ellátása a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti többletfeladatként értékelhető, amely a Hszt. 71. § (5) bekezdése alapján megbízási díjra jogosít. Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[23] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes alperest a felperes fellebbezési eljárásban felmerült perköltsége megfizetésére, amelynek mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) bekezdésére és 3. § (2), (5)-(6) bekezdéseire figyelemmel állapította meg. Az ítéltábla a perköltség meghatározása során a felperes által felszámított költség összegét a pertárgy értékére, az ügy bonyolultságára, a felperes által benyújtott fellebbezési ellenkérelem elkészítésének munka- és időigényére, valamint a tárgyaláson kívüli elbírálásra tekintettel a kifejtett kamarai jogtanácsosi tevékenységgel arányban állónak ítélte.

[24] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott összegű (30.148 forint) fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 96. § (1) bekezdés b) pontja, 102. § (1) és (6) bekezdései alapján az állam terhén marad.

[25] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[26] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2025. szeptember 23.

dr. Antal Regina s. k.	dr. Koós Szabolcs s. k.	dr. Józsa Ágnes s. k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró